

демията“ (университета по правото). Въ Парижъ престолялъ 6 години.

Съ голѣма ревностъ и тежкъ трудъ дене и ноще Гавриилъ Кръстевичъ хемъ шеталъ въ турското консулство, хемъ сериозно училъ френски езикъ и френската наука. Въ Парижъ се запозналъ съ две българчета — едното отъ Видинъ, а другото отъ Стара-Загора. Тримата сънародници се събирали на разговоръ и много жалили, че въ България нѣма такава наука, каквата има въ Франция, за да се изучатъ повече български синове и дъщери, които да просвѣтятъ и прославятъ българското отечество. Отъ Парижъ Кръстевичъ писалъ на своя любимъ учителъ въ Карлово, Райно Поповичъ и му се похвалилъ, че френската наука била много добра и френскитѣ студенти не били такива самохвалци и горделиви, каквито били гръцкитѣ ученици въ Цариградъ. Френцитѣ обичали всички народи, а гръцитѣ само своя народъ; гръцитѣ мразѣли българитѣ, сърбитѣ и румънитѣ. Други писма Гавриилъ Кръстевичъ писалъ до съотечественика си Сава Раковски, който учелъ въ гръцкитѣ училища, хвалилъ му се съ своята наука и насърдчавалъ младитѣ българи въ Цариградъ да държатъ за българщината си, защото френцитѣ пишели по вестницитѣ, че и българитѣ ще се освободятъ отъ турското иго, както се освободили сърбитѣ и румънитѣ. Гавриилъ пише на Раковски да насърдчава синоветѣ на богатитѣ българи да напустнатъ Цариградъ и да идатъ при него, въ Парижъ, да видятъ, що е истинска наука. „Въ Парижъ не е много скъпо, пише Гавриилъ въ писмото си. За една година стигатъ 400 франка (1600 гроша)“.

Стефанъ Богориди поръчвалъ на своя възпитаникъ Гавриила да бърза, да усвои добре законознанието и сждебното дѣло на френцитѣ и да се завърне въ Цариградъ, че му трѣбва.

Кръстевичъ побързалъ. Издържалъ отличенъ из-